

Alžbeta Pavelová , 16 rokov, Podolíneec

Bezpečie

„May, počkaj !“ kričal Marcus na plné hrdlo a so zaťatými päťami bežal za ňou.

Okolo nich nebolo nič, iba kukuričné pole jedného starého pána.

Netrvalo to ani chvíľu a dobehol ju.

Bola od neho nižšia asi o dve hlavy.

Jednou rukou ju chytil za dľaň a druhú jej ovinul okolo drieku.

Od behu bola zadýchaná a červená ako tulipán.

Vriace slzy jej stekali po tvári, nechcela sa naňho pozrieť.

Marcus jej vzal tvár do dlaní a roztraseným so strachom v očiach povedal:

„May, milujem ťa celým svojím bytím.“

Ona len zavrela oči, slzy jej neúprosne tiekli ďalej.

Bolo ich čoraz viac.

Ani po chvíli jej neprestávali padať na vystupujúce kľúčne kosti.

Bola taká nádherná. Pozrela sa kdesi zaňho. Na vystupujúci mesiac. Len tak plával po oblohe.

Bez žiadnych problémov.

Odoprela od zrak a uprene sa Marcusovi zahľadela do smaragdových očí.

„Marcus, milujem ťa.“

A nikdy som ťa ani neprestala milovať.

Ty si bol od začiatku strojcom môjho šťastia.

Ty si ma zachránil od zármutku, pomohol si mi preniesť sa cez smrť rodičov.

No potom si odišiel a nechal si ma tu bez rozmyslu.

Teraz mi hovoríš, že ma miluješ?“

„May stop.

Neplač už.

Zabíja ma, keď ťa vidím takúto užialenú.

Trhá mi to dušu na milión márných kúskov.

Celý ten čas, čo som s tebou nebol, nevládal som ani dýchať.

Boli to najtemnejšie muky mojich chvíľ,“ povedal Marcus a klesol jej rovno k nohám.